





Handwritten text in the top right corner, possibly a date or reference number.

Main body of handwritten text in a cursive script, covering the entire page.



























































Handwritten text in the top right corner, possibly a date or reference number.

Main body of handwritten text, appearing to be a letter or document in a cursive script. The text is dense and covers most of the page.

Handwritten text at the bottom left of the page, possibly a signature or a closing phrase.



































Handwritten text at the top of the page, partially obscured by a stamp. It appears to be a title or introductory text in Georgian script.

საქართველოს  
საბჭოთაო  
საზოგადოებრივი  
მეცნიერებათა  
აკადემია

← ედოფალმან მათ ცოლ-ქმართა თვითო ხელი დაუჭირა.  
ზედან დასხმა მეფისასა ტახტსა ერთგან გაუბირა,  
მოიშორვა კაეშანი, გული მდედრი აქვიტკირა,  
გლოვა სცვალა სიხარულად, აღარავინ აატირა.

1711. ტახტსა ზედან ერთგან მსხდომნი ტარიელ და ცოლი მისი  
ერთმანერთსა შეჭფერობდეს, ქალი ყმისა შესატყვისი;  
გონება და ანუ ენა გამოსთქმიდა ვითა ვისი,—  
ვინმცა ჰგვანდა ხორციელი სოფელს შვილი ადამისი!

1712. დედოფალმან შეიმოსა, შავი ძაძა აიხადა,  
დიდებულთა შესამოსი მხიარული დაუმზადა;  
ყველაკაი დამოსა და სიხარული უდიდადა;  
ბრძანა: „ჭირი დავივიწყოთ, რადგან ლხინი დავგვებადა.“

\* 1713. ტარიელს და ცოლსა მისსა მიხედა მათი საწადელი,  
შვიდი ტახტი სახელმწიფო საშვებელი, გაუცდელი.  
მათ პატივთა დაავიწყებს ლხინი ესე აწინდელი.  
ყოლა ლხინთა ვერ იამებს კაცი, ჭირთა გარდუხდელი.

\* 1714. თვით ორნივე ერთგან მსხდომნი ნახეთ, მზეცა ვერა სჯობდეს!  
ბუკსა ჰკრეს და მეფედ დასვეს, ქოსნი ხმათა დაატკობდეს;  
მისცეს კლიტე საჭურჭლეთა, თავთა მათთა მიანდობდეს.  
„ესეაო მეფე ჩვენი!“ იზახდეს და ამას ხმობდეს.

\* 1715. აეთანდილ და ფრიდონისთვის ორბი ტახტბი დააშაბდნეს.  
ზედან დასხდეს ხელმწიფურად, დიდებანი უდიადნეს,  
ღმერთმან სხვანი ხორციელნი მათებრნი-ლა რა დაჰაბდნეს!  
ამბობდიან ჭირთა მათთა, ყველაკასა გაუცხადნეს.

\* 1716. სმა, პურობა, გახარება ჰქმნეს, ჯალაბი გაადიდეს,  
ვითარცა ქორწინობა ხამს, ეგეთსა გარდიხდიდეს.  
მათ ოთხთავე თავის-თავის ძღვენსა სწორად მიართმიდეს.  
გლახათათვის საბოძვარსა საჭურჭლესა ერთგან ჰყრიდეს.

1717. დედოფალმან ასრე ბრძანა: „ობოლ-ქვრივნი მოასხენით,  
ყველაკანი დაამდიდრეთ, საბოძვარით აავსენით!“  
თვით უბოძა უსაზომო, რომ არ ითქმის კაცთა ენით,—  
„ულოცეთო დღეგრძელობა, ესე ღმერთსა შევედრენით.“

1718. ტარიელ თქვა: „დედოფალო, გკადრებ ერთსა მოსახსენსა:  
შეიწყალე რამაზ მეფე, მიავალე ღმერთსა შენსა;  
ვნახე, მეტად შემებრალნეს, შეუშინდა ხრმალსა ჩვენსა.  
ღმერთი აღხენს მონანულსა, მოცთომილსა, ცრემლ-ნადენსა.“

1719. დედოფალმან ღმობიერად „შევეუნდობო“, ესე ბრძანა.  
მოიყვანა რამაზ მეფე, ხელმწიფეთა ათაყვანა.  
ყოელი კერძო მომღერალთა ხმები გაათანისთანა;  
ჭირთა მათთა გარდახდილთა ესე ლხინი შეავგანა.

1720. ოქრო, თვალი, მარგალიტი, შევნიერი სანახავად,  
ყოვლგან იღვის მოფენილი, მოდის ველთა მოსარწყავად;  
ვისცა სწადდის, ალაფობდის, წაილიან უკითხავად.  
მანდატური არვის სცვიდის, ბოლოს ვინ ჯდის, ანუ თავად.

1721. აეთანდილ და ფრიდონისთა სპათა ეტყვის მეფე დიდი:  
„სტუმარნი ხართ, შოგბისა სირცხვილი და ნუ გაქვთ რიდი.“  
თვითო კაცსა თვითო ჯორი, მარგალიტი ანაკიდი,  
ესე მისცა საბოძვარი, სხვა; ყველასა ვერ დავთვლიდი.



1722. ავთანდილ და ფრიდონისას საბოძვარსა ვინ დასთვალავს!  
ვერ გამოსთქვამს სიმრავლესა ენა, ამად თავსა კრძალავს.  
რაცა ედგა, უკეთესსა დედოფალი არ დამალავს.  
მათ ხედავდა მხსნელად მათად, ტკბილად უჭვრეტს, არა ღალავს.

\* 1723. სრულნი ინდონი ავთანდილს და ფრიდონს შუენდ ხადოდიან.  
„თქვენგან გვჭირს კარგი ყველაი,“ მართ ამას მოიტყოდიან.  
ვითა პატრონთა სჭვრეტდიან, რაც სწადის, მას იქმოდინ,  
სადარბაზობლად ნიადავ მათ წინა მოვიდოდინან.

1724. ტარიელ რამაზ მეფესა უბოძა საბოძვარი,  
უბრძანა: „ხარკსა მომცემდი მართ ვითა შენი გვარია.“  
მან თაყვანი სცა, პირსა ქვე მიწამდის დამდებარია;  
წავიდა მისი მლოცველი, არ ომის მაკეხარია.

\* 1725. ინდოთ მეფე უბრძანებდა ასმათს, მისსა შეკდომილსა:  
„რაცა შენ ჰქმენ, არ უქმნია არ გამზრდელსა, არცა ზრდილსა!  
აწ ინდოეთს სამეფოსა მეშვიდესა ერთსა წილსა  
ზედან დავსვამ, შენი იყოს, გემსახურებდი ტკბილი ტკბილსა.“

\* 1726. ვინცა გწადდეს, ქმრად შეირთე, სამეფოსა ეპატრონე.  
მუნიდალმე გემსახურებდი, თავი შენი დავგამონე.“  
ასმათ ფერხნი გარდუყოცნა: „შენგანაო ჩემი ღონე,  
მონებისა უკეთესი რამც ვიშოვე, რამც ვიქონე!“

1727. მოახსენა: „ხელმწიფეო, ვიკადრებ და ნუ გაწყრები:  
თუ ხმელეთი სრულად მქონდეს, ვერცა მაშინ გაგყრები;  
მე მეყოფა შუქი თქვენი, ვარ მზის ეტლთა შენასწრები,  
ვერ ვავსწირავ ჩემგან ზრდილსა, არცა სხვაგან ვიარები.“

1728. კვლაცა უბრძანა ტარიელ: „კმარს შენი ჰირთ-ნახულები;  
გვახსოვან შენი ჩვენზედა თვალნი ცრემლ-ნაფახულები;  
სჯობს, მოისმინო ნათქვამი, ჰქმნა ჩემგან გაზრახულები,  
ბოროტი სცვალო კეთილად, გვევენ სპანი ხრმალ-მახულები.“

1729. დამორჩილდა, მოახსენა: „ჰირთა ეამი ერთხელია.“  
მოიყვანეს კარგი მოყმე გონიერი, არ ხელია;  
ასმათ მისცეს, მიუძღვების, დაუჭირა სახელია.  
იგი კაცი გაადიდეს, აქვს მეფობის სახელია.

\* 1730. ერთგან სამთავე ძმობილთა დაყვნეს ცოტაი ღლენია;  
თამაზობდიან, უსახო მიუდიოდის ძღვენია,  
რა მარგალიტი ღარიბი, რა უკეთესი ცხენია!  
მაგრა ავთანდილს სურვილმან დაღრეჯა დააჩენია.

\* 1731. ტარიელ ცნა ამა ყმისა, ცოლისათვის მოესურვა;  
უბრძანებდა: „გული შენი განალამცა მომემდურვა.  
აწ, ვაგლახ მე, ჰირნი შენნი გონებაგან შვიდით ურვა,  
მოგშორდები, ღბინი ჩემი საწუთარომან დამიშურვა!“

\* 1732. კვლა ფრიდონცა დაეთხოვა: „წაეიდეო სახლსა ჩემსა,  
ზედა-ზედა დავსტკეპნიდე დარბაზსა და ამა თემსა,  
სამსახურსა მიბრძანებდი, უხუცესი ვითა მრწემსა,  
თქვენთვის ასრე მომსურდების, წყაროსათვის ვით ირემსა.“

1733. მასცა უბოძა ფარმანი: „წა, სახლი მოიარეო,  
მე ნუ გამწირავ, მნახევდი, აღრე მობრუნდი გარეო.“  
ავთანდილს უთხრა: „უშენოდ რამცა ვით გავიხარეო,  
რადგან ისწრაფი, რალა ვქმნა, მიგელის ღომსა მთვარეო.“

\* 1734. როსტვენისთვის წაატანა ძღვნად ტურფები ჯუბაჩები,  
კვლა ქურჭელი თვალთა თლილთა, არ კოვზები, არ ჩამჩები:  
„ჩემმაგიერ მიუტანე, წაო, ნურას მეფურჩები.“  
ავთანდილ თქვა: „არა ვიცი, მე უშენოდ ვით დავრჩები!“

\* 1735. ქალსა ქალმან გაუგზავნა ყაბაჩა და ერთი რიდე,  
რომე ჩაცმა-დაბურვასა ვინ ღირს-იყო მათგან კიდე!  
ერთი თვალი—წამლებელმან ვერა თქვას თუ „ცუდად ვზიდე“—  
ლამე მზეებრ განანათლის, ჩნდის, სადაცა შეხედვიდე.







